

Від дорожнечі й без харчів
Зміцнивсь я в апетиті.
Чого б я тільки не поїв!
Усе — що є на світі.

Коли б Дунай, Дніпро й Десна
Несли саму сметанку,
Я вранці б випив їх до дна,
Неначе кави шклянку.

Коли б з хребтів Карпат усіх
Поробрина настала,
Я разом би упорав їх,
Замість шматочка сала.

А Чорне море тут як стій
Щоб з рибою зварилось, —
Пішло б за юшку в шлунок мій,
Ніде б не зачепилось.

Якби з партійних хлопчаків
Зробилися курчата,
То всіх, усіх би я поїв,
І навіть без салата.

Коли б же стали пиріжки
З шрапнелі в та набоїв,
Я за хвилину б залюбки
Європу обеззброїв.

І то найбільше б придалась
Мені остання страва,

Бо через неї б піднеслась
Угору людська справа.

Та й сам я слави б заробив
Перед широким світом,
Бо всі б народи замирив
Великим апетитом.
